

Chương 17

Trên xe buýt đi tới Hoàn Kiếm, Khương Diệu nằm mơ một giấc mơ.

Mơ tay cô... giống như được một người đàn ông nhẹ nhàng cầm lên, lòng bàn tay anh ấm áp dịu dàng, ngón cái đặt trên mu bàn tay, vuốt ve qua lại, giống như trân trọng thưởng thức một viên châu ngọc nhẫn mịn... cảm giác và độ ấm đó, như thể xuyên qua làn da, len lỏi đến mỗi mạch máu, rất chân thật.

Cô muốn nhìn xem đối phương là ai... vì thế, từ từ mở mi mắt ra... Khương Diệu bị giật mình tỉnh lại.

Tôn Thanh đang ngồi bên cạnh cô chơi trò Kì tích ấm áp, thấy cô thảng thốt thì quay sang hỏi: “Mơ ác mộng à?” Khương Diệu trầm tư, ác mộng? Không hẳn, mộng xuân? Hình như chưa đạt tới. Từ hôm ngồi cùng xe với Phó Đình Xuyên trở về, cô lại mơ thấy nó, không biết là vì sao.

Đêm đó cô ngủ quên. Mãi một lúc sau Từ Triệt mới đánh thức cô dậy. Mắt nhắm nhèm mở ra, Phó Đình Xuyên đã không còn bên cạnh.

Sau khi xuống xe cô mới thấy người kia đứng bên ngoài, khuôn mặt lạnh lùng, mắt nhìn về ngọn đèn phía xa xa, áo quần màu trắng bay bay trong gió, tâm trạng của anh... hình như không được tốt.

Khương Diệu nghĩ một lúc rồi đi tới giải thích với anh: “Phó tiên sinh, ngại quá, em hơi mệt, làm anh phải đợi rồi”.

Phó Đình Xuyên nhìn về phía cô: “Tôi vừa xuống xe thôi”.

Khương Diệu: “À”.

Tiếp theo, người kia tùy ý nói: “Sau này uống ít rượu đi”.

Khương Diệu tự giải thích: “Tửu lượng của em tốt mà”.

“Thì cũng không thể uống không tiết chế được”. Phó Đình Xuyên lập tức phản bác, có vẻ rất thích quản lý fan của mình.

Khương Diệu đành phải nói liên tục: “Được được được ạ”.

Lúc này Phó Đình Xuyên mới không nói nữa.

... Tóm lại cô thấy, hình như cô đã lưu lại dấu ấn về một con quỷ rượu trong đầu thần tượng của mình rồi. Trầm tư một hồi, Khương Diệu đỡ trán, hỏi Tôn Thanh: “Đàn ông ghét phụ nữ uống rượu hả?”

Tôn Thanh cắn một miếng khoai tây chiên, ồm oàm nói: “Tàm tàm thôi, không phải chúng ta hay uống mà thầy cũng đâu ghét bỏ gì”.

Khương Diệu hạ thấp giọng xuống: “Thầy đâu phải đàn ông hoàn toàn đâu”.

“Ai không phải đàn ông”. Khương Diệu bị người phía sau gõ một cái, Viên Dạng cầm cái gương nhỏ bên người gõ cô đến choáng váng, cô quên mất thầy được xếp phía sau.

Tôn Thanh che miệng cười.

Viên Dạng mở gương ra lần nữa, chỉnh lại phần tóc bị xịt keo, vừa nói: “Nếu một người đàn ông muốn chơi đùa với em thì chỉ mong em uống cho sướng để hẳn giờ trò. Còn người tốt, quan tâm để ý tới em thì mới bức bối khi em uống rượu”.

“Á” Máu hóng chuyện của thầy nổi lên: “Tên nào không cho em uống rượu hả?”

“Em chỉ hỏi một chút thôi”. Khương Diệu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thầy cười ha hả chế nhạo: “Ai mà lại vô duyên hỏi chuyện này”.

Khương Diệu quay đầu nhìn anh, vẻ mặt như thể “I'm sorry, I don't understand”. Viên Dạng nhếch miệng đầy gian manh: “Tôi biết ai rồi”.

Khương Diệu cảnh giác hỏi: “Ai?”

Viên dạng: “Tôi đùa thôi mà, xem em lo lắng kìa”.

Khương Diệu: “...”

Cô không dám nói thêm gì nữa, sợ bị thái độ của Viên Dạng làm lo lắng, lần trước chuyện son môi đã khiến cô đủ mất mặt rồi, cô sợ thầy lại nhìn ra manh mối khác.

Tuy việc một cô gái thích Phó Đình Xuyên là chuyện vô cùng bình thường. Nhưng da mặt cô rất mỏng, cho nên mới hay lo.

Buổi tối hôm trước cô nói chuyện với Phó Đình Xuyên dưới góc độ và thái độ của một fan, anh mới đồng ý thêm hai câu. Nếu như cô đổi thành một thái độ khác, như người con gái muốn quyến rũ một người con trai... có lẽ là bọn họ cũng không thể làm gì...

Viên Dạng nhìn biểu cảm thay đổi của học trò mình, trong lòng không khỏi bật cười. Là thầy, đương nhiên anh có khả năng nhìn sắc mặt người khác, chỉ là không muốn nói rõ mà thôi. Có một số việc, có những người, anh chỉ muốn làm người đứng xem.

Hai ngày sau, đoàn làm phim “Thái Bình” bắt đầu làm việc ở Hoành Điếm.

Ở Hoành Điếm có rất nhiều nhóm cả nam lẫn nữ, yêu thích biểu diễn, mong muốn được dấn thân vào sự nghiệp diễn xuất, cho nên ở lại Hoành Điếm trường kì, trông chờ có đoàn làm phim mời biểu diễn, hi vọng một ngày nào đó sẽ được lọt vào mắt xanh của một đạo diễn nào đó, bay lên làm phượng hoàng.

Cho nên ở đây đạo diễn Đông không phải tốn công tìm diễn viên phụ, có điều tiền thuê khá cao. Cảnh đầu tiên diễn ở Hoành Điếm là cảnh hôn lễ và động phòng của Thái Bình và Tiết Thiệu.

Thời Đường có nhiều khác biệt với những đời sau, như nghi thức trong lễ cưới phải có “Hồng y”, thì ở thời Đường tân nương mặc áo màu xanh, chú rể mặc đồ màu đỏ tươi. Giống như trước đó không lâu vừa có một đôi vợ chồng ngôi sao giàu có tổ chức hôn lễ, cũng phối hợp theo kiểu “Nam hồng nữ lục, trời sinh một đôi” như vậy.

Trang phục trong Thái Bình rất tôn trọng lịch sử, nhưng nếu toàn màu lục thì có phần tầm thường quá, cho nên họ mới chế tác thành một bộ lễ phục màu xanh đậm dành cho Tiểu Thái Bình Đồng Tĩnh NIên, tay áo thêu hình phượng vũ, nối từ tay tới làn váy, mép váy tầng tầng lớp lớp, từ trong ra ngoài, màu từ nhạt đến đậm, cuối cùng là một lớp khoác bằng vải lụa màu vàng nhạt ... đẹp đến bất ngờ, lại không mất đi phần lộng lẫy sang trọng.

Về phần Tiết Thiệu, đó là một bộ lễ phục màu đỏ thẫm trung quy trung củ. Còn “Mũ phượng khăn voan” mà bây giờ người ta vẫn nghĩ lại là chuyện từ thời Minh.

Ngày thành thân, Thái Bình và Tiết Thiệu hoàn thành lễ bái, một đứa trẻ nam xinh xắn hồng hào vui vẻ đi ra, rải hoa màu ngũ cốc trước mặt họ, ý nói sớm sinh quý tử.

Ngoài ra còn một mũi tên gim vào túi gấm “Hợp tán”, chú rể làm lễ “Tam tiễn”

Cả đoàn làm phim đều tới đây. Đạo diễn Đông nói, phần cắt nối hậu kì có bỏ đi hay không là một chuyện, nghi lễ tổ tông thì không được phép quên, cho nên dù có tốn kém ông cũng bằng lòng. Cảnh động phòng thành thân này tốn không biết bao nhiêu thời gian và công sức của cả đoàn, cả ngày mệt mỏi.

Quay từ khi sáng sớm bảy giờ, đến giữa trưa mới kết thúc. Khương Diệu bận đến mức không kịp nghỉ chân, nhóm diễn viên ai cũng ulla oải.

Cảnh quay cuối cùng hoàn thành, Đồng Tĩnh Niên thuận thực gỡ trâm trên đầu xuống, ngọc lưu ly, áo tay sam đặt một bên ghế.

“Nóng quá... mệt chết đi được”. Cô phe phẩy cây quạt tròn, thở như con chó nhỏ.

Phó Đình Xuyên còn tạm ổn, cầm mũ trên tay, đứng ở bên kia vừa gọi trợ lý Từ mang nước tới.

Đạo diễn Đông liếc mắt nhìn Đồng Tĩnh Niên, cười tủm tỉm hỏi: “Mệt à?”

“Mệt chết rồi”. Đồng Tĩnh Niên chu miệng nói.

Đạo diễn Đông chớp mắt: “Mệt là được rồi, phải để các cô cậu chịu nhiều đau khổ, bằng không truyền thống văn hóa sẽ mai một mất”.

“Em đâu có quên”. Về mặt Đồng Tĩnh Niên đau khổ, mày cũng nhíu thành hình chữ bát.

“Hôm qua ai còn vui vẻ nói mai sẽ được mang mũ phượng đội khăn voan nhi”. Trợ lý Từ nhìn sang cô, rồi nói tiếp: “Ai vậy ta?”

Đồng Tĩnh Niên không nói gì, sau đó một lúc mọi người mới cười ồ lên.

Lúc này mấy cung nữ xinh đẹp người này đẩy người kia đi tới trước mặt đạo diễn Đông. Nói quanh co cả buổi mới nghe ra ý muốn cùng Phó Đình Xuyên chụp ảnh. Đạo diễn Đông chỉ chỉ Phó Đình Xuyên : “Mấy cô hỏi tôi làm gì, phải hỏi anh Phó đồng ý không chứ?”

Mấy cô gái mới lớn nói: “Đạo diễn, ý bọn em là, mấy đồ vật hôm nay không dùng có thể cho bọn em mượn không, giống bộ ngoại sam của công chúa ấy, để chụp ảnh với anh Phó”.

“A?” Trong lúc nhất thời đạo diễn Đông không hiểu được. Từ Triệt thay ông giải thích: “à, là muốn diễn há, mặc áo khoác tân nương chụp hình với tân lang Phó phải không?”

“Ôi...” Đạo diễn Đông liếc mấy cô một cái: “Yêu cầu của mấy cô gái này cũng cao thật, muốn tham gia đợt chụp hình với anh Phó tại Hoàn Điểm há, còn phải cung cấp trang phục à? 80 đồng? 800 đồng cũng không cho mấy cô chụp!”.

Mấy cô gái bị ông nói đến đỏ bừng cả mặt, mấy người nhìn nhau rồi nín lấy ông tay áo đạo diễn Đông, làm nũng: “Đạo diễn giúp bọn em đi... chị em bọn em ở đây đã nửa năm rồi mới được gặp Phó Đình Xuyên bằng xương bằng thịt...” Đạo diễn Đông đương nhiên không thể bỏ qua được viên đạn bọc đường này, thái độ cũng mềm mại hẳn. Ông quay về phía người đàn ông mặc đồ màu đỏ thẫm: “Lão Phó, anh xem có được không?”

Mấy chị em lập tức đưa mắt sang nhìn Phó Đình Xuyên. Phó Đình Xuyên đang cầm di động, phía sau là rường cột chạm trổ. Anh nghe gọi thì đưa mắt nhìn, suy nghĩ một lúc rồi vuốt cằm: “Được, chụp nhanh một chút”.

Mấy “cung nữ” hoan hô nhảy nhót rồi chạy tới mượn bộ áo tay sam Đồng Tĩnh Niên khoác trên tay ghế, sợ tranh nhau lại làm hỏng. Dù sao đây là trang phục quý, phải cẩn thận xếp theo thứ tự, ai mặc, ai chụp, hiệu suất cao thì mới nhanh chụp xong được. Kế tiếp, cứ người này đến người khác, biến Phó Đình Xuyên thành phong cảnh, có điều ai cũng xích lại gần, có người còn khoác cả tay.

Phó Đình Xuyên không kháng cự, cũng không chủ động, cứ đứng yên như thế, giống như biến mình thành một pho tượng sống.

Khuong Diệu ngược đầu lại xem mấy cô gái trong màu áo tranh biếc dào dạt sức xuân cùng với... Phó Đình Xuyên từ đầu tới đuôi vẫn duy trì một vẻ mặt. Nhịn không được mà bật cười.

Đồng Tĩnh Niên đứng bên cạnh cô còn tấm tắc: “Ôi, người trước trồng cây người sau hóng mát, đúng là để cho mấy đám yêu tinh này chiếm tiện nghi rồi”.

Khuong Diệu nhìn sang: “Cô còn nhỏ hơn họ đấy, sao mà người trước gì được”.

Đồng Tĩnh Niên yên lặng cười, không cãi lại.

Nhìn một lúc mới sực nhớ ra điều gì, Đồng Tĩnh Niên quay tới “người nổi tiếng đang là cảnh sắc chụp ảnh” kia nói: “Anh Phó, chị Khuong cũng là fan của anh mà, chị cũng muốn chụp đấy, anh đừng thiên vị như vậy, dù sao cũng cùng một tổ, nước phù sa sao chảy ra ruộng ngoài được chứ?”

Dứt lời, Phó Đình Xuyên thản nhiên nhìn qua, trên mặt vẫn là sắc thái đó, không gợn sóng. Hai gò má của Khuong Diệu nóng bừng lên, cô đâu có muốn chụp mà, cô vội vàng giữ Đồng Tĩnh Niên lại, hỏi: “Cô cũng là fan mà, sao không chụp?”

Đồng Tĩnh Niên trợn trắng mắt: “Tôi đã cùng người kia “động phòng” rồi đấy, tâm nguyện đã xong, chị cũng đi chụp ảnh hôn lễ đi, tôi không quen nhìn

mấy cô gái này, ý vào việc anh Phó không cự tuyệt fan mà cứ lấn tới như tân nương tử của anh không bằng, còn lưu trong điện thoại nữa, chúng ta còn chưa có đài ngộ này đâu”.

“Đều là fan cả mà”. Cũng không phải cướp làm bạn gái của anh, không cần phải tranh nhau làm gì, trong lòng Khương Diệu nhủ thầm. Trợ lý Từ nghe thấy bên này có chuyện, cũng không sợ thiên hạ náo loạn, nhòai đầu sang nói: “Cô Khương à, chụp đi, cơ hội hiếm có đó”.

“Không cần đâu”. Miệng thì từ chối mà trong lòng đã xuyên xao rồi.

“Sắp xong rồi”.

Khương Diệu rôi rắm.

“Các cô ấy xong rồi kìa”. Từ Triệt oán thán: “Không nhanh tổ trang phục tới lấy áo quần đây”.

“Được được được, tôi chụp”. Cô vẫn bị nội tâm đánh bại rồi, phải đưa tay đầu hàng. Chờ cho vị “cung nữ” cuối cùng hoàn thành bức ảnh, Khương Diệu liếc mắt nhìn Phó Đình Xuyên. Người kia vẫn không mở miệng nói gì, nhưng anh vẫn đứng đó, bất động, giống như chờ cô tới. Kết quả là, Khương Diệu vượt qua “chuyến xe” cuối cùng.

Cô đưa điện thoại di động cho trợ lý Từ chụp giúp rồi khoác bộ váy áo màu xanh thêu phượng kia lên, bước nhanh đến chỗ Phó Đình Xuyên. Đây là lần thứ hai cô mặc kiểu không ra gì như vậy kè vai sát cánh cùng anh. Lần đầu tiên là cảnh quay đầu ở Đường Thành, cô và anh mười ngón đan nhau.

Một lần dính ước, một lần thành thân, nhiệt độ trên mặt cô mãi không chịu hạ, cô đành phải cúi đầu xuống, thu cằm, giống như tự thu nhỏ mình bên cạnh người đàn ông kia, còn cả... cách hai mươi centimet.

Khương Diệu tự thấy khoảng cách này cực kì thích hợp, không đến mức mạo phạm, nhưng không quá xa cách.

Đáng tiếc là người chụp ảnh lại thấy bất mãn, anh phát phát tay qua: “Gần chút nữa, sao lại xa thế?”

Đồng Tĩnh Niên và Từ Triệt, người thì điều khiển, người đứng sau nhiệt tình phụ họa: “Đúng thế, chị Khương, gần chút nữa, chị thấy vừa rồi kìa, người ta còn ôm anh Phó nữa ấy, chị không xích lại được à?”

Khương Diệu: “...” Cô gái trẻ nhích mũi chân, yên lặng tiến tới gần thêm 5cm.

Vẻ mặt Từ Triệt như thể bần loãng không trát được tường, chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Vẫn xa! Thế là sao hả, mới kết hôn mà muốn li hôn à, fan người ta còn ước không thể bám lên người Xuyên Xuyên như bạch tuộc kia, cô còn nói cô là fan trung thành nữa...”

Lời còn chưa dứt, vai phải của Khương Diệu bị một người ôm lấy, cả người không đứng vững, phải tựa sang bên trái người kia. Bả vai dựa lên cánh tay người nọ!

Có lẽ ngày thường tập luyện nhiều, cánh tay dưới tay áo dày cứng cáp, nhưng lại khiến cô hơi đau. Cánh tay áo màu đỏ sẫm hỷ phục trên đầu vai, chắc mặt cô cũng ửng hồng lên như thế. Khương Diệu có phen kinh ngạc, vừa định đảo mắt nhìn Phó Đình Xuyên.

“Được được, chính là như thế, tôi chụp đây! Nhanh! Cười một cái nào!” Nhiếp ảnh gia Từ cuối cùng cũng bảo cười.

Khương Diệu đành phải nhìn về máy ảnh, cười tươi.

Mà bàn tay còn giữ trên vai cô không cho cô rời một chút kia, chỉ sau khi tiếng chụp hình vang lên thì cũng nói lỏng.

“Không lãng phí thời gian nữa”. Chủ nhân của cánh tay nói câu đó xong thì đi xuống bậc thang. Khương Diệu hơi hoảng hốt, trên bả vai như thể còn lưu lại cảm giác kia, nhờ có hơi lạnh từ chiếc điện thoại trong tay trợ lý Từ vừa đưa lại mới nói cho cô biết, không phải mơ, mà là thật.

Khương Diệu cúi đầu nhìn thành phẩm, mặt của cô giống như bị cho vào lò vi sóng, nóng hầm hập. Thật giống như... ảnh kết hôn, hay nói chính xác là... ảnh hai người sắm vai cặp diễn tình nhân – bỏ qua kiểu ăn mặc kì lạ của cô, Phó Đình Xuyên... hình như đang mỉm cười.

Từ Triệt dừng xe rồi cùng Phó Đình Xuyên đi ra gara. Hai người bước sóng vai. Phó Đình Xuyên hỏi về chuyện của Tiểu Mễ Đoàn, đến khi có được câu trả lời vừa lòng thì không nói nữa. Từ Triệt liếc anh mấy lần, ra vẻ bình thường nói: “Lão Phó, tôi có một bí mật muốn nói cho cậu biết”.

“Không có hứng thú”.

Phó Đình Xuyên trở về dáng vẻ lạnh lùng hằng ngày.

Trợ lý Từ lập tức bĩ ổi nói: “Này, là về Khương Diệu đấy”.

“Nói”.

Trợ lý Từ làm ra vẻ “tôi biết cậu sẽ thế mà”: “Hôm nay lúc dùng di động của Khương Diệu chụp ảnh cho hai người, tôi thấy hình nền điện thoại của cô ấy là cậu! Cô ấy chụp lên ảnh cậu đấy!”

Anh làm dáng bắn hai cây súng về phía Phó Đình Xuyên: “Sao vui không? Thích tin tình báo này không?”

Phó Đình Xuyên tiếp tục đi về phía trước hai bước rồi dừng lại nói: “Anh đi trước đi”.

Từ Triệt: “...”

Phó Đình Xuyên: “Đi”.

Trợ lý Từ như lọt vào sương mù, nhưng vẫn nghe lời đi về trước vài bước, cũng không dám quay đầu lại, hoang mang hỏi: “Cậu làm gì thế?”

Trong giây lát, Phó Đình Xuyên theo sát bước chân người kia, lén lút nở nụ cười.